

*Tom Jørgensen
Redaktør/Kunstsribent/
Foredragsholder
Bachelor*

Man taler om, at ens erindringer kan være farvet af noget. Og med det mener man som regel, at objektiviteten er røget sig en tur til fordel for subjektive forestillinger af mere eller mindre vrangmæssig karakter.

Udtrykket kan imidlertid også forstås helt bogstaveligt: at bestemte farver knytter sig til bestemte erindringer og følelser, at vi husker i farver og tænker i farver. Sådan har jeg det med Christina Præstgaards malerier. Jeg har naturligvis ikke adgang til hendes inderste bevæggrunde bag hvert billede, men de sætter alle sammen en tankeproces i gang, får fantasien til at blomstre, udvikle sig, forgrene sig.

Måske har det noget at gøre med, at hendes malerier er så anelsesfulde. Vi skimter et motiv, som regel mennesker, i nogle tilfælde blomster og hverdagsobjekter. Det, der kunne være et helt naturalistisk billede, udfordres imidlertid af spontant påførte penselstrøg, som lægger et abstrakt slør, et abstrakt farvehav over motivet, så hele sceneriet får noget drømmende over sig.

Hvert maleri har sin egen grundtone. Den kan være sart, undselig og næsten undskyldende, som når vi ser et billede af en sovende kvinde, gengivet på den blideste og mest nænsomme måde i diskrete nuancer af sepia og okker i dialog med æteriske gråblå toner.

Den kan sætte tingene på spidsen, hvad den gør i et maleri, hvor motivet er den tragisk/komiske dobbeltmaske, vi kender fra teateret. Her sættes kærlighedens lyserøde og lidenskabens højrøde farver op overfor melankoliens og sorgens blåviolette. I det hele taget benytter Christina Præstgaard sig ofte af masken som motiv. Masken, som skuespilleren af

nødvendighed pålægger sig selv, og masken, som et bredere og mere generelt symbol på identitet - eller søgen efter samme.

At Christina Præstgaard har et omfattende malerisk vokabularium, ser vi i flere malerier, hvor den normalt så afdæmpede blå farve står lysende stærkt signalerende kraftfuldhed, indre styrke og karakter. Noget, der ikke mindst gør sig gældende i hendes kvindeportrætter.

En helt særlig fornemmelse for lysets atmosfæriske virkninger kommer frem i malerier, hvor især tusmørkets og sensommerens afdæmpede og slørede farveskala gengives med stor skønhed. Noget, der også gør sig gældende i kunstnerens blomsterbilleder, hvor naturens vækst og glødende frodighed vises på en baggrund af blide og sarte farvetoner i et sindbillede på naturens evige kredsløb af fødsel, død og genfødsel.

Med sin på én gang præcise og anelsesfulde, konkrete og spontane malemåde er Christina Præstgaard en klassisk dygtig, evigt eksperimenterende og vedkommende kunstner.

Tom Jørgensen